

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2744/2019
30.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Младеновић, адвокат из ... против тужене Републике Србије, Привредни суд у Лесковцу, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж рр 17/18 од 23.10.2018. године, у седници одржаној 30.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж рр 17/18 од 23.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П рр 257/18 од 27.03.2018. године, у првом ставу изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се тужена обавезе да јој, на име накнаде имовинске штете, исплати износ од 697.753,46 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, по закључку о листи потраживања од 30.04.2010. године, у поступку стечаја пред Привредним судом у Лесковцу Ст 21/2010. У другом ставу изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж рр 17/18 од 23.10.2018. године, усвојена је жалба тужиље, укинута првостепена пресуда и пресуђено тако што је обавезана тужена да тужиљи, на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати ненаплаћено потраживање у поступку стечаја пред Привредним судом у Лесковцу Ст 21/20 у износу од 363.770,46 динара, са законском затезном каматом од 23.10.2018. године до исплате. Тужена је обавезана тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 72.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате, а одбијен је захтев за камату на трошкове поступка од пресуђења до извршности пресуде.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужила је дала одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду применом члана 403. став 2. тачка 3. и члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужене неоснована.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена у ДП „Елан“ из Лесковца, над којим је отворен стечајни поступак решењем Привредног суда у Лесковцу Ст 21/10 од 17.09.2009. године. Тужила је у овом поступку пријавила своје потраживање према стечајном дужнику на основу правноснажне и извршне пресуде Општинског суда у Лебану П1 14/03 од 24.02.2003. године и потраживање је признато закључком о листи потраживања Привредног суда у Лесковцу Ст 21/10 од 30.04.2010. године. Решењем Привредног суда у Лесковцу Р4 ст 2604/16 од 19.12.2016. године, утврђено је да је тужили као предлагачу повређено право на суђење у разумном року у стечајном поступку који се води пред Привредним судом у Лесковцу у предмету Ст 21/10. У поступку за заштиту права на суђење у разумном року, поред осталог је наведено да није јасно због чега нису на време предузете конкретне радње ради приступања продаји и уновчења преостале имовине стечајног дужника; зашто продаја дела имовине није ни започета; зашто нису окончане активности за прибављање грађевинске и употребне дозволе за поједине објекте стечајног дужника, као ни решења о неслагању података о непокретностима стечајног дужника евидентираних код надлежне катастарске службе са стањем објеката на терену и зашто није израђен нацрт за делимичну деобу средстава добијених продајом одржаном 29.06.2015. године. Иначе је тужили у поступку за заштиту суђења у разумном року призната накнада у износу од 500 евра као новчано обештећење за имовинску штету.

Такође је утврђено да је већ у току стечајног поступка извршена продаја дела имовине стечајног дужника на јавном надметању одржаном 29.06.2015. године за износ од 47.299.542,50 динара, да је тужили као повериоцу признато потраживање у износу од 38.902,099 динара у другом исплатном реду и 697.753,00 динара у четвртном исплатном реду, као и условно призната камата на главни дуг у износу од 8.259,42 динара, те да је извршен прерачун камате који износи 4.121,92 динара у другом исплатном реду и 275.055,92 динара у четвртном исплатном реду. Према решењу о главној деоби Ст 21/2010 од 13.03.2017. године, тужили је, као стечајном повериоцу, исплаћено целокупно признато потраживање у другом исплатном реду у износу од 38.691,92 динара и 2,085% односно 7.749,62 динара у четвртном исплатном реду. Утврђено је и да је преостали износ за исплату тужили износи 363.770,46 динара. Преостала имовина стечајног дужника није оглашавана у досадашњем току стечаја зато што за део имовине стечајни управник нема потврду од Агенције за реституцију о евидентираним захтевима за враћање имовине у складу са Законом о враћању одузете имовине и обештећењу, као и зато што за велики број објеката на постоји грађевинска и употребна дозвола.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилна је одлука другостепеног суда.

Одлучујући о захтеву тужиле за накнаду имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Лесковцу Ст 21/2010,

у којем је тужилби утврђено, али није исплаћено потраживање из радног односа у укупном износу од 363.770,46 динара, другостепени суд је применом члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року и члана 172. Закона о облигационим односима оценио да је тужбени захтев основан. Према датим разлозима тужилба је доказала постојање узрочно-последичне везе између штете коју трпи (у висини признатог потраживања из радног односа) и неадекватног поступања суда у стечајном поступку у циљу намирења тужилиног потраживања, за коју штету изазвану повредом права на суђење у разумном року је објективно одговорна тужена.

Према одредбама материјалног права садржаних у чл. 32. став 1, 35. став 2. и 58. став 1. Устава Републике Србије, члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода ("Службени лист СЦГ" - Међународни уговори, бр. 9/2003, 5/2005, 7/2005, "Службени гласник РС - Међународни уговори", бр. 12/2010, 10/2015), члана 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и чл. 31. и 32. Закона о заштити права на суђење у разумном року ("Службени гласник РС", бр. 40/2015) тужена Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року.

У конкретном случају, неспорно је да тужилба има правноснажну пресуду за своје неизмирено потраживање по основу зарада у поступку окончаном пре отварања стечаја над послодавцем, односно стечајним дужником, и да јој је у стечају утврђено потраживање, које јој није исплаћено.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе ревизије, па је нашао да су исти неосновани. Наиме, другостепени суд је за своју одлуку дао јасне и потпуне разлоге које овај суд у свему прихвата као правилне, па супротни ревизијски наводи не могу утицати на доношење другачије одлуке.

На основу члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић